

R
E
T
I
R

VALGUS

NR 1. 1944

TEIE OLETE MAAILMA VALGUS

Matt. 5, 14.

EESTI
AR RAHVUS-
RAAMATUKOGU
133890

On Kristus unelmaks vaid sulle,
siis kõnnid kõrve sünges öös,
kus ühtki vastust sa ei kuule
sind hõlmivas võikas vaikuses.

Lenau.

Valguseks maailmale

Teie olete maailma valgus. Ei saa jääda varjule linn, mis asetseb mäe otsas.

Ei süüdata ka küünalt ega panda seda vaka alla, vaid küünlajalale, ja see paistab kõikidele, kes majas on. ltt. 5, 14 -15.

Kelle kohta on Jeesus ütelnud need sõnad mäejutluses. — Teie olete maailma valgus! Kas oleme õigustatud ilma pikema jututa neid lugema kehtivaiks ka eneste kohta? Mõsi küll, tookord seisis Jüngrid Ta rahetus läheduses ja neile mõtles Jeesus küll esmajoones. Neid oli ka valinud Teenast lõhtuva valguse kandjaiks pimedasse maailma. Ne ei kahtlegi selles, et nad ka selle Jeesuselt saadud ülesande teostasid.

Kuidas on meiega lugu? Me tunnistame end ka Tema järgijajaks! — Ma usun, see küsimus puudutab üht väga valusat kohta minu ja sinu südames! Me ei saa end vabandada ega loobutada sellega, et suurema osa kristlaste kohta need Jeesuse sõnad küll ei käi. Teeb ju see pimedus, mis katab praegu just kristlikke rahvaid, me meele lõpmata kurvaks ja südamele valu ja meie ees seisavad kohutava tõena India rahva juhi ja vabaduse eest võitleja Mahatma Gandhi sõnad 1919 aastal: "Minu kindlainveendumus on, et tänapäeva Euroopa mitte ei teosta Jumala

vaimu ega kristluse, vaid saatana vaimu. Euroopa on kristlik ainult nime poolest, maailmasõda on Euroopa tsiviilisatsiooni saataneliku iseloomu paljastanud." — Ega neil ei ole sellele praegu midagi juurde lisada. Aga need sõnad sunnivad meid igaühte pilku heitma oma südamesse. See suur mees paganate seas otsis valgust kristlaste juures!

Meie peame eniid ka kristlasteks ja võib olla päris häädeks. Millies erineme aga tavalisest inimesist, või neist, kelle kohta Gandhi nii ränki sõna on tarvitanud?

Haaravamaid kohti on Ihes Testamendis Ap. teg. 4, 13. Igakord, kui ma seda loen, jääb mu mõte peatuma ja ma jään paljastatuna oma Jumala ette. — Kui nad Peetruse ja Jhannese julgust nägid..., panid nad seda inaks ja tundsid ära, et **J e e s u s e g a o l i d o l n u d**. Kui oleti seda sõna võiks keegi võendunult ütelda meilegi, sinu ja minu kohta!

Linn, mis asetseb mäe harjal, ei võib jääda varjule isegi mitte pimedal ööl, kui taas põleb taevane valgus. Taevast valgust ei saa ju keegi pimendada, isegi kurat mitte, kuigi ta seda meeleldi tahaks. Ja Jeesus, Ta ei süüta ühtegi küünalt selleks, et seda hiljem jälle pimendada ja vaka alla panna, vaid Ta asetab selleküünla jalale, et see paistaks kõigile, kes õiget suunda tahavad leida. Pimendamine on alati kuradi töö, eriti südamete pimendamine. Ei saa ilial varjule jääda see, kelle südame Jeesus on süüdanud.

Mis on sul ja mul selle kohta ütelda? Jumala armust tohime TPN Koondises sel aastal tagasi vaadata kümnele tegevussastale. Milline on olnud see valgus, mis on paistnud sellest koondisest pimedasse öne,

nende noorte põlevatest südamest, kes neljapäevast neljapäeva on kogunenud koguduse tuppa Jumala Sõna ümber? Linnarõõme harjal me end võrrelda ei saa, ega võrgusegaküünlajalal, mida karatki ei saa mündada. Ja siiski, me ei oska küllalt Jumalat tänada selle eest, ka meie keskel on Issand Jeesus südameid põlema süüdanud, ka meie südameisse on valgus paistnud. Issandale olgu au ja kiitus selle eest!

Ja kuigi see valgus praegu paistab vaid nõrga tahtna, siis ei tarvitse see nõnda jääda ega tohigi nõnda jääda. Meie ise küll seda tuld lõkkele puhuda ei jõua, aga Jeesus võib seda teha, Jeesus, tõeline maailma valgus. Meil ei tarvitsegi kahelda, et Ta seda teeb, sest see on Tema töö: "Kes minu järel käib, see ei käi pimeduses, vaid tal on elu valgus." Ja sellest tohime meie kinni haarata ja ühiselt töötada selle meie ajakirja "Risti Valguse" veebruaril, mis tahab nüüd juba neljandat aastat olla tõelise valguse kandjaks, et me oma südamed Talle viimseni avame, et Ta neis võiks puhuda usutule heledale lõkkelajale meilegi tohiksime saada tõeliseks maailma valguseks, paistmas pimedas öös ja näitamas oma rahvale teed igaviku poole.

Mu südant, Issand, süüta Sa
Ka oma armu tulega,
Et mina armsaks pean
Sind, oma kallist Jeesukest,
Ja armastan ka ligimest,
Et mina usus tean:
Et Sa
Nõnda
Armastades, valmistades omaks liikmeks
Teed mind taeva osaliseks.

Hillar Põld

Õõringaid mälestusi meie noortetöö algusaast.

Müüdugi on kõik üksikasjad moollest läinud. Neid kuhugi üloskirjutada, seda ei tulnud kellelegi ette. Ja mina olin ise liiga mugav, et niisuguste "ühiste toimetamiste" pärast paberit määrada.

Vaevalt tohtisin loota, et neist endiste leerilõpilaste kokkutulemisist kujuneb meie koguduse noorte koondis, kes nüüd juba oma kümmele tegevusaastale võib tabasi vaadata. Olen liiga kaua olnud noorte töös ja liiga palju pettumusi kogenud, et oleksin kergemeelselt näinud vaimusilme ees ühte täsedat noortetööd siis kogudusega, kus enne sel ajal põlnud peagumittemidagi tehtud.

Palmipuude pühal 1934. aastal õnnistasin esimesed leerilapsed. Neid oli 52 noort inimest. Saine haruldaselt hästi õnnikama teineteisega. Juure hõiskamisega lähti vastu minu ettepanek pääle õnnistamisepäeva veel kord kokku tulla. See kokkutulemine toimus teelaas.

Varsti tulid peale teised noored. Neid oli 54 ja nende õnnistamine toimus taevainemise pühal 10. mail 1934. Samal päeval õnnistati mind mu pärastise noortetöö usutavama rõõnuabimehega kristlikku abiellu. Nende leerilõpilastega oli veel soojem kontakt. Nendega käisin pärast leeriaega nooterpaadiga väljasõidul ja müüdugi korraldasime ka teeõhtu.

23. juunil õnnistati aga juba kolmandad leerilapsed. Luutus raskeks kõigi kolme noorte hullega eraldi kokku tulla. Ka hekkasid need kokkutulemised arvuliselt kokkusulama. Nõnda kutsusin 2. septembriks 1934 koguduse kantseleisse kell 7 õhtuks kõigi kolme leeri õpilased, kes minu poolt

õnnistati, et aluse panna ühele püsivama-
le noortetööle siin Pauluse koguduses. Kõr-
ku tuli 24 noort inimest. Kõnelesin tee-
mal "Meie aja noorsoo hingelisist vajadu-
sist." Sellest koosolekust peale on meie
kooskäämisist ka napolisõnalised ülestähen-
dused.

Järgmine koosolek oli 22. septembril 34
osavõtjaga, kus peale minu refereeris ka
õp. J. Sõmer, kes oli tol korral minu ju-
res kandidaadiks.

14. oktoobri teeõhtul olid juba nelja
leeri õpilased.

Siiski olid need kokkutulemised veel
juhuslikku laadi. Iga ürituse eel nägigi
üksikud noored meeleldi vaeva kirjutades
oma sõpradele koosoleku kutseid ning neid
isiklikult ka laiali kandes.

4. novembril 1934 tegime julge sammu,
kus 34 kokkutulnud noort inimest otsusta-
sid asutada ühel häälel noorte koguduse.
Ja selle koguduse kooskäämise ajaks mää-
ratakse iga kuu esimene pühapäev kell 7 õ.

2. detsembri koosolekul otsustatakse
organisatsiooniks "Ev.-Luteriusu kiriku Noor-
te Koguduse juhtkirja" alusel. Samal koos-
olekul asutati ka noortekoor, mida hakkas
juhutama hr. Valter Peerna ja mille harju-
tusi peeti teisipäeviti kell 7 õhtul. Sel-
lest noortekoorist pole aga hiljem enam
mitte palju kuulda, kuigi neid 11. det-
sembri harjutusel oli 36 inimest. Minu teada esi-
nesid nad vaid mõne korra. Nõnda ka kolme-
kuningapäeval noortejumalateenistusel. Mui-
de sai see esimene noortejumalateenistus
hiljem saatuslikuks meie noorte aastapäe-
va kujunemisel, mida peaksime õieti pü-
hitsema 2. septembril.

3. veebruaril 1935 olime niikaugel, et
valitakse noorte koguduse juhatus, kelle
esimeseks esimeheks saab 29. sept. 1934

annetatud loeriõpilane Elmar Jonasse.

Juhatus hakkab energiliselt tegutsema. Tema esimeseks ürituseks on korraldada perekonnaõhtut, või nagu protokollis raamatust seisab "peoõhtut" 3. märtsil 1935. Sellelega tullakse ka tõhusalt toime. Tõhusaks oli see enamalt iluliku kavaga, ehkki seal esines õp. Haamer vaimuliku kõnega ja noorte koor kolme vaimuliku lauluga.

Sel ajal alustasime ka noorte piiblitundidega, mida peetakse juba enam-vähem järjekindlalt igal nädalal. Ent püev on juhuslik. Alul valiti seks kesknädal, aga hiljem lepiti kokku ka mõne teise päeva suhtes. Oma traditsioonilise neljapäeva juure tulime mõningate onapäraste asjaajade kaudu.

Erve 1935. aasta suve mängisid noored kirikutaguses platsil kolm korda nädalas võrkpalli. Selleks oli neil alati palju aega. Hakkasin neid kiusama süülsamas jumelasõnaga. Palusin neid siis kui juba hämaraks läks, nõnda et enam silm hästi ei seletanud palli löüa, kantseleisid, et nendega koos piiblit lugeda. Nad tulid, kuigi mitte meeleldi. Pikapeale osutus süürane piiblitlugemine ometi obaots-terbokohaseks, ning määrasime siis ühelsuvisel õhtul kindla aja, mil võiksime üheskoos kummarduda Elusõna üle. Selleks sai neljapäevane päev. Esimesel neljapäeva õhtul kell 6 oli kokku tulnud vaid neli noort. Aga me ei teinud sellepärast veel pikka nägu. Kui oline jõudnud kätteuse evangeeliumi 12. peatüki juure, siis istus neid meie ringis juba 20. See oli 5. sept. 1935. Nõnda lõpetasime esimese aasta tegevuse perioodi 20 noore südamega, kellel oli huvi Issanda sõna vastu ja ühe kallid traditsiooniga, mis on köitnud kümme aast-

taid meie koguduse noori -- neljapäeva õhustuste kokkutulomistega.

Elavamaid ajajärku noortetöös oli see, kui meie koondist juhtisid Meeta Vassil (abielus prof. Jüri Haldroga), Leo Voitka (surnud), Paul Blühm (võitleb rindel), Helmi Metsa (abielus Aleksander Metsakuruga) ja Irene Vipper (abielus Joh. Kernaga). Siis peeti hoolega referaatkoosolekuid, perekonnasõhtuid ja võrbati uusi liikmeid ikka ja jälle kokkutulnud leeriõpilaste hulgest.

Mõne aja pärast väsis nendegi energia ja jälle uued noored asusid koondise etteotsa. Kahjuks järgmisel aastal uue esimehe Joh. Kerna kaudu hakkas ilmiikkus suure rüsinaga noorte ringi sisse murdma. Seda kartes, olin sunnitud tükiks ajaks noorte isetegevuse üliagarust pidurdama, mis ei jätnud mõju avaldamata ka kogu edaspidisele tööle. Alles pikkamööda sai Jumala Vain jälle meie tööd õigetesse rööbastesse juhtida.

Küll nii mõndagi oleks veelgi jutustada järgnevatest tööaastatest, kus on läbielatud mitmeid rõõme kui ka mitmeid pettumusi, aga nende kirjeldamine võtaks liiga palju ruumi ja huvitaks ka rohkem neid kes sõda kaasa on elanud algusest peale. Ent neid on jäänud järele väga pisut. See on kindel juba noortega töötajate traagika, et nad näevad enda ümber ikka uusi ja uusi. Aga see on ka lõpmata tore, kui mõtled, et on siiski nii paljusid olnud, kellele südamesse olid tohtinud külvata neljapäeva õhtuti kalli Elusõna seemet. Paluge kümnendama aasta noored, et see töö siin mitte viljatuks ei jääks. Mu südames soov on, et senikaua kui Jumal mulle eluvalgust kingib, ma näeksin meie koguduse toas jätkuvat evangeliseerimist noorte hingede kallal.

Herman Haaker

Tema täiuselt oleme kõik saanud.

Joh. 1, 16.

Meie, kes me Jumala armu läbi tohime seista jälle aastavahetusel, oleme kui kirjandusesõbrad, kes on lõpetanud ühe raamatu lugemise. Selle raamatu onapärana on, et me teda ei saanud laenuks raamatukogust, ei ka kingitusena mõnelt armsalt sõbralt, vaid selle üksikuid lehti ulatas Jumal ise meile elupäevadena.

Neid 365 leheküljelisi raamatuid on meil inimesil, ühtedel rohkem, teistel vähem, igaühel niipalju, kui tal on eluaastaid. Nende raamatute oest võlgname lastena Jumalale, kui heale isale, sügavamalt tänu.

Meid, seistes uue aasta kinnisel, on see möödunud aasta raamat terveni meie käes, me võime heita sinna pilke ja teha kokkuvõtteid. Seal on palju mis väärivad alla-kriipsutamist kuldse pliiatsiga, nagu ikka häast raamatust tavatsetakse võtta tsitaate. Seal on sageli terveid lehekülgi, mis kõnelevad Jumala heldusest ka meie, noorte suhtes. Tohtisime veeta ilusaid, õnnistatuid hetki ühise noorteperena (meenutagem Äksi ja Randvere noortepäevil) ja ka üksikute koonduste viisi. Tohtisime kuulda ja ka edasi kuulutada väikestole lastele Jumala sõna oma armsas emakeeles, keelmatult. Noorte piiblitundides tohtisime ikka enam ja enam süveneda Jumala sõna väärtusse ja kogeda Tema armastust meie patuste inimeste suhtes, minnes sinna sageli läbi pimedate ehk jälle heledast kuupaistest liig ohtlikult valgustatud sõjaaja tünavate, elades seal üle õhuhäireid. Eriti aasta esimesel poolel elades üle surmalühedasi hetki, kinkis Jumala arm meile onoti veel ole ja tõi kõigest veevalt läbi. Viimselt tohtisime panna oma armsa kodumaa pinna jälge

all.

Seal, meie möödunud aasta raamatus on ka palju seda, mida tahaksime kui kustutada: kõik tegemata jäänud head tood, kõik ütlemata jäänud head sõnad, kõik tunnistamata jäänud tunnistused, kui selleks oli võimalusi, kõik pahad mõtted, mis linnudena on keerelnud meie peade ümber ja mille kohta pidime ütleva ühes Lutheriga, et neid ei saanud keelata, kuid nad tulid.

Kustutada pole võimalik aga midagi. Ainus võimalus on -- püüda kirjutada uue aasta raamatu lohokülgedele võimalikult ilusaid ridu.

Kuid meie, inimesed, olene ju nii jõuetud. Kes meist poleks palunud, seistes uue aasta päeval, midagi sarnast:

"Uut aastat täna algan ma,
ohk viinno mul võib olla ta,
tee minu süda, mõte meel
sel uuel aastal uueks veel!"

Suur, võinas taho oli meis, muutuda uueks ja paremaks. Kuid juba mõningate uue aasta tundide möödudes peame kurvalt kogema kurba tõsiasi ja ohkama apostel Paulusega (Rooma 7, 19) "Head, mis ma tahan, ma ei tee, kurja, mis ma ei taha, ma teen."

Kui jube selline suur usurces, kes oli elanud läbi suure Damaskuse tunni, nii ütleb, kui palju enam veel meie, väikesed lihtsurolikud, kes sageli alles veel seisavad suure Damaskuse tunni väravate taga.

Ja kui poleks sündinud Jeesust, oleks see kohutav teadmine: ei suuda saada paremaks endast jõust ja väost. Ja kristlastena me criti tunneme, kui jõuetud oleksime Jeesuse Kristuseta, kes üksi on suuteline inimest tegema uueks ja paremaks. "Vaata, ma teen kõik uueks!" Ilm. 21, 5.

Kristlastena aga on meil ka see suur,

Annostav teadmine, et kuigi igapäev oksime, saame oneti igapäev jälle uut armu. Ka see on suur Jumala kingitus, et ta andis meile Lutheri, kes nii kindlalt võis tunnistada oma veenet: "Üksnes armust..."

Seotõttu on meil, kristlasil, ka alati sõda ja ei mitte üksi praegusel sõjaajal. Meil on totaalne sõda, ka igal ajal, suu- rimal rahuajalgi on kristlasil sõda- ise- endaga.

Mis teeksim, kui meil poleks Jumala sõ- javarustust? (Ef. 6, 13 - 18). Ilma selle jumaliku sõjavarustusega me ei saaks pan- na vastu kurjusele väljaspool meid jands endas.

Meie igapäevane kaitse olgu vaimu nõök Jumala sõna.

Nii palju on ümberringi seda, mis hvar- dab haarata oma võimusesse. Kui palju rus- tust on, eriti praegu, sõjaajal, see on riistetud sageli ilusasse rüüsse. Leadlike kristlasina tervitame sellepärast Jeesuse sündi, kui kõige puhta ja õilsa maailmale tulokut.

Jumala armu tipp meile, inimestele, olid jõulud, Jeesuse sündimine maailma. Ja kui paljudel meie seast ehk pole oma isik- likku piiblit, on meil oneti kõigil see "väike piibel" Joh. 3, 16.

2. Sind tänane, et Sinu sõna Meil val- guseks on ikka veel, Et oled sama oie, täna, Meid saadad, varjad päeval, õõl w, suuda keel kõik ütelda Kuis süda tahana tänada.

3. Vaid hardumuses Sinu ette Me kun- mardume palvele, Säält, kus Su püha armu- läte, Me jõudu saame endilo - Et jääksi- me Sul' ustavaiks Su kuningriigi alamaiks

Selma Sotrik

Sul' Jssand, Jeesus...

Tooni viis

1. Sul' Jssand, Jeesus tänu too-me Sul' ük-si

ol-gu kii - tus au - Oh tõusku ü - les

tae-va poe-ze Su ü-listu-seks meie laul! Ei

o-ma lapsi jä-ta Sa Kes o-led ik-ka mei-e-ga.

Noorte laul

Tormi ja tungide aastail meid kutsusid
Jeesus,
Tunglad me südameis süttasid kirkusest,
usus
Kulgeb meil rotk.
Ohtudes raskemgi hetk
Krooniks saab võiklusis võidu.

Nooruse kevadet pühitsed meie sees,
Looja.
Elavaist kividest chitad koguduskoja,
Nii kaduvik
Taotluste, võitluste riik
Elu aeglättele kannab,

Sütitav side meil: sõnum hää, pühimast
tööst!
Tarmukas eluriik kentud on usujõust, väest.
Jäeb vennaarm
Elukeseks, elu kel kann.
Õilistab elutööd lootus.
Niisil P. 96. Jaan Ora

Astume siis julgelt edasi uue aasta so-
jateed Jumala sõjavarustusega. Laulame se-
da laulu, mida laulsid meile Tartu sõbrad,
saates meid üksist pikale, pimedale õe-
tookonnale Tartu:

"Ära kardada sina öös, Issand varjud kao-
tab, ole kindel Tema töös, usu, mis ta
töötab!"

Siis me ei kardada uue aasta päevi, sei-
saks nad ka kui pimedaina ja tundmatuina
meie ees.

Ellen Ok, Tall. Jaani N. K

Noorte tunnistus

T P N K X aastapäeval

"Teil ei ole midagi, sest teie ei palu." (Jaak. 4, 2)

Sellel murelikult ottohoitval kirjakohal oleks meile nagu midagi rääkida, kui tegasi vaadata kümnela sõnaga valgustatud aastatepöle.

See aeg elgas ühe uue hõnnikuga, mis andis nii palju pühi tunde varustamiseks kõigega, mida kõrberajalt tulnud ränduri süda ial oskas igatsoda. See aeg õpetas tundma kedagi, kelle tuge sa tingimata vajasid oma rinnaku teedel. Aga sellegi teadmiso raius see aastate tee südamesse, et ei ole ühugi muu seos pühastet, sest ei ole antud taova all inimestele ühtegi muud nime kolles neid peab pühastetama, kui ainulo Jeesuse Kristuse nimi.

Tema nimel sai ehitatud palvekamergi, mis sai kindluseks, kuhu kandsid aeg-ajalt varjule kõik kes sulle võea kallid. Sinna peitsid maailma noelava pilgu eest ondegi jénotu südane. Ses kambris anti jõudu sinu tehti tugevaks palvekäed.

... a see pole jäänud alatiseks nõnda. Käed seisad torraga nii tühjana oma kaaslaste oes, nagu ei oleks sul enam midagi. See oli sul ju korduvalt kões, paik, kus paid kokku oma õnnistegijaga ja rõõtu ning rahu südamesse. Aga ikke see libises sul klost ja viinaks ei osanud sa enam põlvili langeda ning väsinuiks jäid ka palvekäed, kuigi enese ja onaste häda ulatus taevani. Ja siis ei julgonud sa Isa ette minna vahonaa pärast, mis ruttu kuristikuks oli muutunud Tema ja sinu vahel. Hakkasid maailmale oma häda kaebama

sealt abi. Nii kujunes kõigest kibe võitlus, mille peasüüdlase leiad nüüd kohkudes eneses. Sinu patu sündinud "mina" oli saanud valitsejaks niisuguse jõuga, mis muutis sind elavaks surnuks. Ta röövis sinult tahtmisõpi paluda enesele elustavat Vaimu, et sa saile Vaimu vées oloksidkõttitud iga õhu ja kootuse eest.

Nüüd tunnend ja mõistad seda. Ja nõtkutades põlvi taas palvele on su palve tunnigiv ja arv: Issand, olgu see aeg, mis Sa mulle veel oled andnud - võib olla poleid seda enam palju - üheksa p ü h a k s , p ü h a k s p a l v e a j a k s mille-esse tohin säravi silmi kanda kõik -- ka need, keda Sina maailmas mulle rõõmuks oled kinkinud."

Ma tunnen üht kirikut, suurt ja võilast, kuhu esimest korda astusin pisikeses tüdrukuna oma ema kätte kõrval ühel pimedal talveõhtul. Sellest õhtust alates olin alati selles kirikus, kui selle ukseid diivaid avatud. Sääli õppisin armastama Jumala sõna...

Ma tunnen palju kooolekute ruume palvelistele, millede läved on kulutatud minu vaese Jumala järelse kisenava tüdruka rasketest sammudest...

Ma tunnen kirikut, mille altari ees ma valutava südamega andsin töotuse ühelekreu jelsisvare Jumalale, kelle järele ma omditi nii ääretult jamunesin...

Ja lõpuks tunnen üht päris lihtsat kogududetuba. Rohelise paberiga kaetud laud selle taga Kristuse tunnistaja ikka avatud piibliga ja seinad okaskrooniga õnnisõgija pilt. See on paik, mille Issand on säranud meie linna noortele tuletoorniks.

Kes võib teada, kui palju noori merehädalisi
si peäle minu siit lähtuva valguse kaudu
on leidnud elu?

See oli bolševike ajal kui ma liitusin
EPMK-ga. Need pole olnud üksi rasked ajad
nis mind on köitnud teiega otsegu lahuta-
retult, et ma pole saanud eemale jätta
peaaegu üheltki neljapäevaõhtuselt koos-
olekult ka siis, kui mu töö mind viis ee-
male Pauluse kogudusest, vaid midagi pal-
ju haaravamast! Ma usun, et see on olnud
teie armastus õnnistegija vastu, teie usu-
julgus kannatuste ajal, teie rõõm ollatöö-
tegijaiks Issanda viinamäel, teie väinuu-
tus levitada ristilt hooivast valgust, mille
sümbolina ajakirjagi välja annate, teie
usaldust tekitav suhtumine minusse, kes ma
tulles teile olin võõras.

Ja nüüd olome saanud suuriks sõbruks
ning töökaaslasteks, nüüd on meil ühiselt
südamel kaasnõored, nende hingeõndsus ja
elupuhtus, koguduse lapsed ja nende tee
Jeesuse juurde, evangeelne kirik ja usu-
kamine ning palju, palju muud.

Ja kuigi neid nüüd peaks üksikult laia-
li pillatama, see aeg, kus olome tohtinud
koos olla Issanda koolis, ei või meist
ühestki olla nõõdunud jälgi jätnata. Tal
on meile veel enda suuri ülesandeid ja ma
loodan ja palun, et Ta ei tarvitseks meist
kord häbeneneda oma Isa ees, ka siis kui me
üksikult oma tööd edasi tegema peaksime.

Noortekoondis ei tohi olla üheks mu-
gavaks kooskõimise kohaks, kus saan oma
sõpradega üle pika aja mõne sõna sõjasünd-
muste üle vestelda, huvitavaid uudiseid
kuulda ja rääkida ning siis jällegi nädal

... needa kodu raskikult istuda, -oma armsaks
saanud patte kramplikult kinni hoida ja
neid hellalt silitada.

Vaid ta peab olema kohaks, kust ammu-
pan juurde uut jõudu Tema viinamäel töö-
tamiseks -- süüdata kõik põlema kui tõr-
vikud jaaniõli.

"Nõnda siis ei olene see sellest, kes
tahab, ega sellest, kes jookseb, vaid Ju-
malast, kes armu heidab." Room. 9, 16.

Sellest on möödunud hulk aastaid, aga
nii elavalt on meelos see päev, kui koh-
kasin osmakordselt üht kristlikku noort,
kes armastas Jeesust. "Tule ka noortetun-
ni," lausus ta mulle "sa ei tea kui armas
on see!"

Koju minnes tekkis mul küll kahtlusi,
mis armast seal küll võiks leida, aga ma
otsustasin siiski minna.

Ma ei kahetsunud! Juba esimene õhtu sai
mulle elamiseks. Tundsin ära, et see kutse
oli olnud Jumalalt selle noore kaudu.

Mii sai minust neli noort, kes tehtis
jagada kaunoid tunde koos teistega osadu-
ses oma Issandaga. Võtsin paarogu kõigest
asa, ja mitte vähe päevi ja tunde pühenda-
sin tööle noorte koondises. Unustamatuiks
on jäänud mõned ülemaailmised kirikunoorte-
päevad, mis andsid nii palju vaimustust
ja jõudu edaspidiseks tööks.

Ent ma abiellusin. Seetõi nii palju uut
mu elu ja ma jäin omale noorte koondi-
sust. Harva külastasin veel noid ondisi
õeru. Hoopis ma oma Jumalat ei unustanud
varetundidel nõtkusid ka minu põlved. Aga
minu riikulil tolkusiä Piibel ja lahtiõi-
kamatuil päevaste palvuste raamat, mil-
le kaasnoored mulle mu elu tähtpäeval oiid
kinkinud.

...nii mõõdusid päevad, elu läks odasi oma
radal. Ma olin siiski õnnelik ja oma eluga
rahul. Ent minu Issandal, kellele olin
teinud haiget oma käitumisega, olid omad
hlaanid minuga. Issand kutsus taas mind ene-
se ligi, kuid seekord valu läbi. Pidin
ära andma kõige kallima inimese. Saabus
meid lühike teade: Ta on langenud!

Kõik varises kokku! Ja siis tõusis mi-
nus meeleäraheitlik kisondamine Jumala
poole, ma ei loidnud rahu kusagilt. Miks
pidin just mina nii palju kannatama? Miks
Jumal ei hoidnud oemale seda hoopis minust?
Matusin kibestunud nurisejaks.

Ja siiski! Oma suurimas velus leidsin
taas tee tagasi noorte koondisesse, Seal
oli paik, kus süda jäi rahule. Siis sea-
bus ka päev, kus Issand mu silmad avas ja
ma ära tundsin Ta armastuse mu vastu, mis
oli jäänud muutmatuks. Tehtisin koos teis-
te noortega koguneda Äksi kirikunoorte
päevale. Noorte tunnistused olid need, mis
tabasid mind südamesse. Nad olid valmiska-
na kõige kallimaid ohverdama Jumalale,
kui Tema seda tarvilikuks peab.

Sel hetkel leidsin tee tagasi ka Jee-
suse juurde ja ma sain Talle palju lähe-
male kui kunagi enne. Andsin end täiesti
Tema hoolde, tehes Tema minuga mis tahes,
kui teab mis mulle kasuks tuleb. Ning nüüd
ma enam ei karda, kuigi olu ahvardab taas
muu kannatust ja ahastust. Mul on õnnis-
tegiija, kes mu ligi on Kõikjal, ka kannat-
usis ja villetsusis.

Nõudke Teda taga, siis ei ole valu ega
kaebamist.

Uued Seadused - uus Sõda

"Ent see on leping, mille ma sõlmin Iisraeli kojaga pärast neid päevi," ütles Jehoova, "ma annan oma käsuõpetuse nende sisse ja kirjutan selle nende südameile ja tahan olla neile Jumalaks ja nemad on mulle rahvaks." Jer. 31, 33.

Terves maailmas räägitakse tänapäeval uutest riikidest ja uutest seadustest. Kõik seadused ja lepingud, mis kehtisid senini, on nüüd tunnustatud vanaks ja iganenuks, ning peavad kaduma. Nad on osutunud vigaseiks ja puudulikeks, ega ole kohased tänapäeva riikidele ja rahvastele. Nende asemele luuakse uued -- sellised mis tooksid kasvõi paradiisi maa pääle.

On tõsi, et püüame kõik paremate aegade poole. Tahaksime, et kõigil inimestel oleks hea, et enam ei oleks orje ega rõhutuid. Sõdamest sooviksime seadusi, mis looksid rahvale läheda ja õnneliku elujärje.

Rohyot Jeremija ütles, et uued ajad ja seadused tulevad siis, kui Jumal sisendab oma käsuõpetuse rahvasse ja kirjutab selle inimeste südameile. Mitte kirjatahvlile, mitte pergamentirullile kirjutatud ega suurtesse raamatutesse trükitud seadused ei paranda inimeste elu -- vaid uued ajad ja paremad päevad tulevad siis, kui inimesed ise saavad uuteks ja nende südamed muutuvad paremaks.

Uuendatud südametega, Jumala käsuõpetuse läbi valgustatud vaimuga inimesi vajab neie kodumaa. Ainult need võivad luua parema tuleviku.

Tuline äsja jõuluvalgusest jälle igapäevaste tööde juure. Laulsime jõululaule rõõmust ja suurest armastusest. Kui palju ega noist ilusaist viisidest jäi helisema

meie südamesse? Kui nad võivad need laulud vastuka ja loida siia, kus on palju valet, onakasupüüdlikkust ja jonnit? Kas võime kõneledest nutest aegadeist ja perematost pöördedest siis, kui südames tulvab ligimesestastuse asemel kibe vennavahkamine?

Ei, peame puhastama oelkõige eneste siidameid ja laskma sinna kirjutada Jumalal igavese armastusseaduse. Sinna kirjutatagu Tema oma seadus, milloist laulsime s'õrava lõulukuuse juures! Siis sammume Jumala rahvana peremate p'õvade, uuendatud aegade otuses ja lootuses.

H. R. Kumm, Fõltsemaa N.K.

See Jumal, kõnni ikka meile eel!

Sa, Jumal, kõnni ikka meile eel! Seda vaikeset palvet kuulene mõnogi uskliku inimese huult. See palve täitubki paljude, paljude hülgeas. Ikka ja alati on Jumal meiega, kuigi ne seda alati ei märka. Olen seda ise nii mitmel korral kogunud, kus Jumala arri on otse kirjeldamata ja imeline.

Milline suur rõõm on p'õllogi teada, et Jumal on meile kõigidega, mitte ükski sinu ja minuga, vaid Tema juhüib kogu maailma

... tagasi kohtusin ühe tuttava ... sojanehoge. Ta oli kedumaal puhku- eel. Kui pärisin temalt uudiseid rindeolu kohta, siis vastas ta kurvalt, et kõike on jónadega raske kirjeldada. Kui olime rüü- kinud ühest teisest, siis lõpuks ütles ta: "Ma oi taha enam tagasi minna!" Kui ma siis küsisin: "Kas sa siis kunagi ei ole tund- nud Jumala varjevot kätt oma üle ja kas Ta sind kunagi pole hoidnud?" Siis vastas ta nullile: "On küll!" "Mida peaksid sa siis veel kartma, kui Jumal on sinuga ja ... se

1. Lõ-bi va-lu, sü-ga-va va-lu Viib i-ni-ni-last maa
 2. Sü-da vas-vas, kur-bu-nud pa-le, Ränk kooram on ta
 4. Lõ-bi va-lu, sõ-ga-va va-lu Viis Kol-ga-lol Ja-

Temasse kindlasti usud!" püüdsin teda ar-
 data. Ta meenutas oma kaasvõitlejaid, kes
 pilkavad ja naeravad ta üle, kui ta räägib
 usust, nõnda et tahtmatult ähvardub võõr-
 da Jumalast. Kuid selaja on ta ikka võit-
 lusse minnes oma kuuetaskus kannud Uut
 Testamenti. Ja senini on ta alati tervena
 tagasi tulnud, kuigi nii paljud on jäänud
 lamama lahingu väljale.

Ja sel hilisõhtutunnil, kui ta lahkus
 minust, jäi mul kindel tunne, et Jumal on,
 oli ja jääb temaga. Ja ma soovisin, et ta
 jääks ustavaks oma Jumalale surmani ja
 usuks Temasse veel kindlamini kui kunagi
 varem, ega laseks end oksitada teiste nae-
 rust ega pilkest. Minu rõõnuks saatus too-
 sama mees teed tagasi vaenuväljale oma
 Jumalat kõiges usaldades. Ta viinane sõ-
 ba oli: "Usun, et Jumal on minuga!"

Oh paluksime meiegi aina: "Sa, Jumal,
 kõnni ikka meie eell!"

Eha Jõgila ;

1. ii-ma tee-1. Pa-tust ri-ku'on te-ma e-lu Tee
 2. ma-ls vaol'-2. E-lu-tüh-just ta-lu-do ko-le Vai,
 4. san-da tee,

1. su-le-tud tag - vas - se 3. A-ga suu-daks vä
 2. va-lus hin-ge en taot.

3. si-nud sü-da Vaid ris-ti-le vae-daA veel 3. Te-ma
 4. Te-rna

3. ko-geks him-sas-ki hä-das. Et Pääs-ti-ja ju-ba on teel.
 4. ohv-ri-sur-mas mul e-lu, Ses tõi Ta mul lu-nas-tu-se.

S A A T E K S .

"Risti Valguse" neljanda aastakäigu esimene number — see on kui ime meie silmis. Milliseid suuri õnnistusi oleme tohtinud vastu võtta just tema läbi, ma mõtlen e majoones just TPN koondisele, sest ta on meie südameist välja kasvenud.

Ära ka väljapoole meie koondist on tunginud valguse kiired selle ajakirja veerudelt. Hiljuti külastas meid üks koguduse liige, kelle elukutse oli teda viinud Tartust kaugele Võrumaale. Ta küsis meie käest: "Kas teil seda ajakirja "Valgust" ka nüüd on?" Kolleegi tuttava käest maal oli ta saanud ühe "äraloetud" ja katkise numbriga. "Ma lugesin ta keks korda läbi, ta sisu haaras mind!" lausus ta. Millise rõõmuga ulatasime talle mõned järelejätnud numbrid mullusest aastakäigust. Meie vaev ja töö polnud asjata olnud.

Ärgem väsigem ära Jumala sõna levitamast ka selle ajakirja kaudu. Iialgi ei või me teada kus paigas ja millisel viisil see võib vilja kanda. Jumala sõna ei tule tühjalt tagasi, ta teeb oma töö südamele kallal. Ja praegusel, nii otsustaval ajajärgul vajame kõik vastastikust loatutust ja usukinnitust.

Hiller Põld

T E A T E I D

Järgmise "Risti Valguse" numbriga anna- me välja, kui Jumal lubab, Ülestõusmise - pühadeks. Koostööd palume ära anda 16. märtsiks.

Käesolev "Risti Valguse" number ilmub (TPNK X aastapäeva erinumbrina.

R I S T I V A L G U S

Portu Pauluse I koguduse noorte ajakiri
Nr. 1 1944 IV aastak.

Ilmumiseaeg 3. veobr.

